

та, който — ясно се виждаше — бѣше много доволенъ, съ
още по голѣмъ ентузіазмъ продължиха :

Ей,
Кой не знай Чавдаръ войвода
Кой не е слушалъ за него
Чорбаджия ли изѣдникъ
Или турскитѣ сердари.
Овчаръ ли по планината
Или пъкъ клѣти сюрмаси.
Водилъ бѣ Чавдаръ дружина
Тѣмо до двайсетъ години
И страшенъ бѣше хайдутинъ
За чорбаджии и турци
Ала за клѣти сюрмаси
Крило бѣ Чавдаръ войвода.

.

Тѣзи пѣсень, която нашитѣ войводи, види се, не бѣхъ
чували другъ пѣтъ страшно ги развесели. Дѣдо Желю пре-
пълненъ отъ въспоминания на миналото, които му припомни
песенъта, при стиха „Крило бѣ Чавдаръ войвода“, неможа
да се стърпи, и се провикна колкото го гласъ държи :

— Бре-бре-бре-брее-ааа-!! И въ единъ мигъ придру-
жи въсклицанието си съ единъ гърмежъ отъ тапанджака си,
който измъкна изъ силяфлъка си. Хайдутина дѣдо Тодоръ,
не по-малко въодушевенъ, слѣдъ гърмежа провикна се :

А-а-а-а-а-а, ахъ ! и продекламира :

Дейгиди горо зелена
Дей гиди водо студена
Дей гиди сѣнко дебела
Дей гиди агне печено
Дей гиди вино червено
Дей гиди хъшлагъ въ гора.

Веселието трая до срѣдъ нощъ. Най-послѣ, войводата
стана и каза :

— Момчета, хаде лека нощъ. Лѣгвайте си вече, зашто
утрѣ ранко ще се става.